

Nové příběhy se šťastným koncem

Zvědavá lištička

Michal Belšán

Ilustrovala Zuzana Šlánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Zvědavá lištička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Michal Belšán

Nové příběhy se šťastným koncem
Zvědavá lištička

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Zvědavá lištička

Michal Belšán

Ilustrovala Zuzana Šlánská

FRAGMENT

Text © Michal Belšán, 2019
Illustrations © Zuzana Slánská, 2019
Cover photos © Jacek Fulawka; Roman Samokhin; Eric Isselee / Shutterstock.com
Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN 978-80-253-4522-1

*Mým rodičům,
díky nimž jsem se naučil milovat
příběhy v knížkách ukryté.*

The title 'Nekalé plány' is centered on the page. It is surrounded by several stylized, light-colored leaves or petals that appear to be falling or floating around the text.

Nekalé plány

V polovině března se všechno zdálo být jen napůl. Zima už byla napůl pryč, ale jaro ještě nezačalo vytahovat kytky ze země. Jeden den napadl sníh, ale druhý den byl pryč, aby mohlo zase napadnout pozítří. Lidé nedočkavě vyhlíželi sluníčko, jenže počasí je stále nutilo balit se do kabátů, šál a bund. Ani ryba, ani rak.

Bára měla nejraději léto, takže zimu chápala jako období, které je potřeba přetřpět. Seděla ve školní lavici, na obličejí nepřítomný výraz a v myšlenkách od právě probíraného

Karla IV. utíkala k odpolednímu tréninku atletiky. Další nedobrá věc na zimě, jak jí myšlenky putovaly hlavou, je to, že běhat se téměř výhradně dalo jen uvnitř, v tělocvičně, což je děsná nuda. Když vyběhla ven při sněhu, musela dávat pozor na náledí, závěje, aby se moc nezpotila a pak nenastydla, a už vůbec nepřipadalo v úvahu zaběhnout si za město ke Klabavě a brouzdat se chvilku v řece.

Bára si hluboce povzdychla nad krutou nevyhnutelností zimy a zapsala si do sešitu: *rok 1333, 17 let – návrat do Čech – stav království na levačku, samý dluby*. Představila si mladého Karla, jak projíždí královstvím, koruna mu přes velké uši padá skoro až na bradu a kamkoli přijede, někdo mu strká pod nos účty. Zkusila Karla nakreslit na papír, ale když měla hotovou hlavu s ušima a korunou, nemohla se rozhodnout, jestli má mít král plášť nebo brnění. Nakonec pod kresbu

hlavy napsala KRÁL KAREL IV. UŠATÝ a ukázala obrázek spolužačce vedle sebe, která se zakřenila a ohodnotila ho zvednutým palcem. Hodina pokračovala a Báře to připadalo, že přes všechny historické prameny, kroniky a zápisy je Karel IV. rozhodnutý proslavit se jen proto, aby mohl učebnice plnit nezáživnými daty. Podepřela si bradu rukama a přivřela oči. Už aby přišlo skutečné jaro.

Odpolední trénink školního atletického týmu probíhal samozřejmě v tělocvičně. Rozcvičení, rozehrátí a kondiční běh. S Bárrou trénovala ještě Hanka a Kamča. Holky si říkaly HaBaKa tým, a když některá z nich běžela sprint, ostatní dvě ji hecovaly k lepšímu výkonu skandováním: „Ha-Ba-Ka, Ha-Ba-Ka!“ Dnes holkám ale trenér nařídil vytrvalostní běh, takže tři kamarádky překonávaly metr po metru dráhy krátkými a úspornými kroky. Při společném tempu se jim sladilo dýchání

a běh byl spíš příjemný než vysilující. Měly za sebou asi dvanáct koleček, když najednou Kamča škobrtla a natáhla se jak dlouhá, tak široká. Hanka s Bárrou byly hned u ní a pomáhaly jí zpátky na nohy. Pád neunikl pozornosti trenéra, takže zprostředka tělocvičny vzápětí zaduněl hlas: „Hlinecká, Rálová, Tučková, jestli se mi zmrzačíte před jarní kvalifikací, tak si mě nepřejte!“

Když však trenér viděl, že Kamila stojí na obou nohou a jen trošku pokulhává kvůli naraženému kolenu, přísný tón v jeho hlase povolil: „Pro dnešek to bude stačit, holky. Kamčo, už si dej pohov, HaBa si ještě před odchodem udělají protahovací desetiminutovku.“

Trenér se kouknul zpátky ke klukům, kteří se poštuchovali na žíněnkách. Zapískal na píšťalku, rozhodným gestem dal najevo, že takhle teda ne, a pak se obrátil zase na běžkyně: „Hop hop, dokud jste zahřátý!“

Kamča na kamarádky zavolala, že na ně počká v šatně, a odbelhala se ke sprchám.

Holky si upravily protahovací cviky tak, aby je bylo možné provádět ve trojici, nyní se však Bára a Hanka vrátily k původnímu cvičení v páru. Postupovaly metodicky od hlavy přes trup ke kotníkům a deset minut bylo natotata pryč. Obě si ještě u trenéra potvrdily termín kvalifikace a pak se rozběhly do sprch.

Bára si ručníkem zuřivě sušila dlouhé zrzavé vlasy a při tom ji štípla závist, že Hanka i Kamča nosí vlasy střižené na krátké mikádo a mají s nimi tak méně starostí. Už tolikrát přesvědčovala mamku, že kratší vlasy jsou pro běžkyni mnohem praktičtější, ale ta o nějakém zkracování nechtěla ani slyšet. Bára si odfrkla a jukla do velkého zrcadla. Prohrábla si vlasy a zamyšleně naklonila hlavu trochu na stranu. Hm, no jo, jenže delší vlasy jsou zase mnohem

hezčí, proběhlo jí hlavou. Povzdychla si nad složitostí světa a pověsila ručník na sušák.

Hanka a Kamila už stály u východu z areálu a vzrušeně o něčem debatovaly. Když se k nim Bára přiblížila, Hanka právě říkala: „Kdo ví, co mají za lubem, ale já říkám, že to musíme zjistit!“

Bára došla až ke dvojici se zvednutým obočím, protože ji samozřejmě zajímalo, co se děje. Kamča se zamračila na Hanku.

„Když jsme si u automatu kupovaly pití,“ začala vysvětlovat a při tom nabídla láhev Báře, která se z ní s povděkem napila, „zaslechly jsme, jak se Desperáti domlouvají na tajném setkání na schodech v uličce za kostelem.“

Desperáti se říkalo trojici Čárlí, Trávník a Tófa, vyhlášené partě Karla Sobáně, Honzy Trávníčka a Kryštofa Paneka, která stála za většinou průšvihů ve škole a jejím okolí. Když o jednom z jejich kousků mluvila

